
THE LAST
LIGHT ON

EŞİK 11

Yanık Kalan Son Işık

Hayatta kalmakla ayakta kalmak arasında derin bir fark vardır.

Hayatta kalmak bir içgüdüdür.

Ayakta kalmak bir seçimdir.

Birçok kişi bu ikisinin örtüştüğünü düşünür.

Doğru değil.

Bir adam bir fırtınadan sağ çıkıp hayatının geri kalanını kendi enkazının üzerinde yatarak geçirebilir.

Bir başkası aynı fırtınadan geçip geriye kalanı toplayabilir ve devam etmeye karar verebilir.

Fark yarada değildir.

Fark duruştadır.

Uzun süre hayatın bir sonuçlar meselesi olduğuna inandım.

Sonra sınavlar geldi.

Ve hayatın her şeyden çok bir dayanma meselesi olduğunu keşfettim.

Ahlaki dayanma.

Duygusal dayanma.

İnsani dayanma.

Her şeyin işbirliği yaptığı gibi göründüğü yıllar vardır.

İnsanlar gelir.

Fırsatlar artar.

Projeler gelişir.

Gelecek bile dostça bir yüze sahipmiş gibi görünür.

Sonra başka yıllar gelir.

Farklı yıllar.

Ne istediğini sormayan yıllar.

Neye katlanabildiğini soran yıllar.

Fotoğraflarda görünmeyen yıllardır.

Kimsenin kutlamadığı yıllar.

Asıl işin sadece devam etmek hâline geldiği yıllar.

Her insanın hayali bir kırılma noktasına sahip olduğunu öğrendim.

Kendine anlattığı bir sınır.

“Bu olsaydı, dayanamazdım.”

“Onu kaybetseydim, her şey biterdi.”

“O sınav gelseydi, çökerdim.”

Ben de öyle düşünürdüm.

Sonra hayat, o alışıldık ironisiyle, sınamaya karar verir.

Ve çoğu zaman şaşırtıcı bir şey keşfederiz.

Hayal ettiğimizden daha dayanıklıyızdır.

Daha güçlü değil.

Daha dayanıklı.

Güç kahramanlara aittir.

Dayanıklılık normal insanlara aittir.

Sabah uyananlara.

Çalışmaya devam edenlere.

Doktor muayeneleriyle yüzleşenlere.

Faturalar.

Sorumluluklar.

Yokluklar.

Korkular.

Ve yine de ilerlemenin bir yolunu bulanlara.

Hayatta kalmanın gerçek uzmanları onlardır.

Hayatım boyunca pes etmek için çok iyi nedenleri olan insanlarla karşılaştım.

Benim şimdiye dek sahip olduğumdan çok daha fazlasına sahiptiler.

Yine de devam ediyorlardı.

İyimser oldukları için değil.

Saf oldukları için değil.

Acıyı görmezden geldikleri için değil.

Devam ediyorlardı çünkü biri onlara bağlıydı.

Bir kız evlat.

Bir oğul.

Bir anne.

Bir koca.

Bir eş.

Bir dost.

Bir topluluk.

Görev, bazen, karakterin tek başına sahip olmadığı bir güç doğurur.

Yalnızca kendin için yaşamadığında, daha dayanıklı olursun.

Daha mutlu değil.

Daha yaralanmaz değil.

Daha dayanıklı.

Hayatta kendine şunu sormayı bıraktığın bir nokta vardır:

“Bu neden benim başıma geliyor?”

Ve kendine şunu sormaya başlarsın:

“Şimdi ne yapmalıyım?”

Bu dönüşüm gerçekleştiğinde, bir şey değişir.

Acı kaybolmaz.

Ama başrolü yitirir.

Sahne yeniden eylem tarafından işgal edilir.

Şimdiki zaman tarafından.

Sonraki adım tarafından.

Kat edilen yola bakınca, belirleyici anların büyük zaferlerin anları olmadığını fark ediyorum.

Büyük dayanma anlarıydı.

Yorgun olduğum günler.

Korktuğum günler.

Pes etseydim kimsenin beni ayıplayamayacağı günler.

Yine de, bir şekilde, devam ediyordum.

Her zaman iyi değil.

Her zaman zarafetle değil.

Her zaman cesaretle değil.

Ama devam ediyordum.

Bugün kusursuz anlatılara güvenmiyorum.

Hiç kuşku duymadığını iddia eden adamlara güvenmiyorum.

Çatlaksız biyografilere güvenmiyorum.

Basit bir nedenle.

Yoktur.

Her insan içinde görünmez savaşlardan oluşan bir arşiv taşır.

Bazıları kazanılmış.

Bazıları kaybedilmiş.

Bazıları hâlâ açık.

Olgunluk onları ortadan kaldırmaktan ibaret değildir.

Onlarla birlikte yaşamayı öğrenmekten ibarettir.

Zamanla başka bir şey anladım.

Yara izleri gücün karşıtı değildir.

Onun varlığının kanıtıdır.

Kimse iz taşımadan uzağa varamaz.

Kimse yol boyunca bir şey bırakmadan zamanı gerçekten geçemez.

Soru yaralanıp yaralanmayacağımız değildir.

Soru sonrasında ne yapacağımızdır.

Kapanacak mıyız?

Acılaşacak mıyız?

Dünyanın yargıçlarına mı dönüşeceğiz?

Yoksa her şeye rağmen insanlara inanmaya devam mı edeceğiz?

Benim için en zor sınav bu oldu.

Yaşamaya devam etmek değil.

Güvenmeye devam etmek.

Umut etmeye devam etmek.

İnşa etmeye devam etmek.

Sevmeye devam etmek.

Kendini savunmak açık kalmaktan çok daha basittir.

Sinik olmak açık olmayı sürdürmekten çok daha basit.

Geri çekilmek ilerlemeye devam etmekten çok daha basit.

Yine de tanıdığım en iyi hayat her zaman korkunun karşı tarafında oldu.

Belki de ayakta kalmanın sahici anlamı budur.

Yaralanmaz olmak değil.

Yenilmez olmak değil.

Kusursuz olmak değil.

Ama yaraların kim olacağımıza karar vermesine izin vermeyi reddetmek.

Geriye baktığımda fırtınalardan kaçınmış bir adam görmüyorum.

Onların içinden geçmiş bir adam görüyorum.

Bazılarından iyi çıkarak.

Bazılarından kötü çıkarak.

Bazılarının içinde kendinden parçalar bırakarak.

Ama içlerinden geçerek.

Sonunda, her varoluşun tek bir soruyla yargılandığına inanıyorum.

Ne kadar yükseğe tırmandığın değil.

Ne kadar çok şeye sahip olduğun değil.

Ne kadar kutlandığın değil.

Ama geri kalan her şey alındığında neyin kaldığı.

Ben cevabımı biliyorum.

Kahramanca bir cevap değil.

Olağanüstü bir cevap değil.

İnsani bir cevap.

Kayıplardan sonra.

Hatalardan sonra.

Hastalıklardan sonra.

Ayrılıklardan sonra.

Korkulardan sonra.

Zamandan sonra.

Hâlâ buradayım.

Hâlâ ayakta.